

M I C H A E L K V I U M

(f. 1955)

Kulturkreds

1992. Olie på lærred. 250 x 300 cm.

Med sit store format, med sin overraskende realisme og pågående frontalitet virker Michael Kviums modsætningsfyldte *Kulturkreds* som en magnet på os. Billedets figurer dukker frem af den mørke baggrund, malet i en klassisk akademisk tradition med så fine penselstrøg at det er svært at se spor af den skabende proces. På den ene side efterlader perspektivet og fordelingen af lys- og skyggepartier indtrykket af et enhedsrum som i et fotografi fra et bestemt sted og et bestemt tidspunkt. På den anden side er Kviums univers netop ikke forankret i tid og rum, men hævet op i et andet og fremmed virkelighedsniveau. Modsætningerne i billedet vækker genklang i os selv som modstridende følelser over for det.

Både mænd og kvinder har mulighed for at spejle sig i dette kredsløb hvor små identiske børn som efter et rituelt mønster kravler rundt og rundt om en tvekønnet (og dermed selvregenererende) voksen i hinandens blodspor. De går håbløst i ring – kommer ingen steder fra, er ikke på vej nogen steder hen. Fra ringens centrum kigger den skrøbelige voksne apatisk og handlingslammet ud af billedet, indkapslet i sit eget kredsløb hvor fødder og hænder knyttes sammen af navlestrengsagtige forbindinger der konnoterer fødsel og liv såvel som sygdom og død.

Imens er livet selv blevet reduceret til symbol i form af de farvemæssigt lysende citroner som de små kloner rituelt balancerer med som en byrde på deres hoveder – små tegn for det fraværende liv. Den voksne figur tynges til gengæld af en kugle på hovedet. I det klassiske historiemaleris helteskildringer træder helten ofte en kugle under fode som symbol på at han behersker hele verden. Men hos Kvium er der ingen helte. Karakteristisk for det postmoderne samfund er ondskaben her et nærmest rituelt system hvor vi ikke kan skille bøddel fra offer. Individet er i sit kropslige og moralske forfald forvandlet til et uhyggeligt, frastødende og ensomt væsen.

Kviums realisme er absurd som forfatteren Kafkas verden. Begge evner de at trække det uvirkelige frem midt i det hverdagsvirkelige hvor det netop virker absurd at en ellers fuldendt illusion ikke giver mening fra sig.

Virtuost og realistisk malet lokker Kviums billede os til i al sin klassiske skønhed mens selve sceneriet fra underbevidsthedens overdrev støder os bort i væmmelse. Tiltrukket og frastødt er to positioner man konstant holdes udspændt mellem, konfronteret med Kviums univers.

Måske som en parodi på kunsten som personligt-eksistentielt anliggende har den voksne figur en slående lighed med Kvium selv.

Kulturkreds blev sammen med pendanten *Naturkreds* malet til udstillingen *Inferno* på Statens Museum for Kunst i 1993 – en udstilling om det onde.